

Als je onbekende woorden tegenkomt, kijk dan op pagina 69, 70 en 71 om te zien wat het betekent!

ISBN 9789000396238
ISBN 9789000396245 (e-book)
NUR 282

© 2026 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Yasmina Ahamiane
Illustraties: Kwamekwanzaa
Omslagbelettering: Petra Gerritsen, www.spletters.nl
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Opschieten!

‘Safiya! Kom op, we moeten gaan!’

De stem van haar moeder galmt door het huis.

Koffers ritselen, voeten rennen heen en weer en Safiya’s hart bonst in haar keel.

Dit is geen gewone ochtend.

Vandaag gaat ze naar het vliegveld. Het begin van haar grote avontuur.

Safiya, negen jaar oud en een beetje dromerig, sleept haar kleine gele koffertje achter zich aan.

Ze denkt na: Tandenborstel?
Check. Dagboek? Check. Roze
slippers? Check. Dropjes in mijn
zak? Dubbelcheck.

In het voorvak van haar rugzak
zit Safiya's dagboek.
Daarin zal ze alles opschrijven:
elke geur, elk gebed, elk moment.
Voor zichzelf... en een beetje
voor Moussa.

Moussa is haar neefje van zeven.
Slim, grappig, en soms zo druk
dat Safiya er hoofdpijn van krijgt,
maar hij is tegelijkertijd ook haar
beste vriend.

Nog voordat ze de deur uitgaan,
grist Safiya haar telefoon van
tafel. Die heeft ze speciaal voor
deze reis gekregen. Er staat één
nummer in en dat is natuurlijk
van Moussa.

'Ik moet Moussa bellen!' roept
ze.
Haar vader roept haar terug
vanuit de gang: 'We hebben geen
tijd meer, Safiya.'

Maar ze houdt de telefoon al
tegen haar oor.
'Met het allergrappigste neefje
van de wereld,' klinkt Moussa's
stem meteen.

‘Mous! Het is zover, we gaan nu weg!’
 Een luide ‘wat?’ galmt door haar oren.
 ‘Je bedoelt... echt vertrekken? Naar Mekka? Niet naar een saaie camping in Frankrijk?’
 Safiya grinnikt. Ze hoort haar oom op de achtergrond tegen Moussa zeggen: ‘Dat was gewoon een leuke vakantie, Mous. Volgende keer mag jij...’ Maar Safiya onderbreekt hem al.
 ‘Ja, we gaan echt naar Mekka, Mous!’ zegt Safiya trots.
 ‘Vandaag nog. We gaan de *Hadj* doen.’
 ‘Ik ben zoou jaloers!’ zegt Moussa ongelovig. ‘Hoelang ben je ook alweer weg?’
 ‘Mama zegt dat de *Hadj* vijf dagen duurt,’ legt Safiya uit.
 ‘Maar we blijven in totaal tien dagen, want voor de *Hadj* gaan we eerst nog naar *Medina*. Dat is

de stad waar de Profeet Mohammed ﷺ begraven ligt.’
 Moussa fluit bewonderend. ‘Tien dagen weg! Ik ben dan gewoon hier sommetjes aan het maken op school.’
 Safiya giechelt. ‘Ja! En sommen maken is goed voor je. Even oefenen. Wat is 5 – 3?’
 ‘Eeeeeuuuuuhh,’ zegt Moussa. ‘874?’
 Ze proest het uit. ‘Dat doe je expres!’
 ‘Misschien,’ roept hij terug.
 ‘Maar Saf, beloof me één ding: je moet ALLES vertellen. Hoe het daar ruikt, hoe de moskee eruitziet, hoe groot de *Ka’aba* is. Echt alles, alsof ik er ook bij ben.’
 Safiya knijpt haar ogen dicht en fluistert plechtig: ‘Dat verklaar en beloof ik. Pinky promise!’
 Moussa geeft een high five tegen het scherm.
 ‘Deal. En doe veel *dua* voor me

bij *Allah*! Ik wil heel graag een nieuwe speelgoedbus!’
 ‘Zal ik doen,’ zegt Safiya zacht.
 Als ze ophangt, voelt ze een tinteling door haar hele lichaam. Het is echt begonnen. Dit is niet zomaar een vakantie. Dit is de *Hadj*: de bedevaart die miljoenen moslims vaak maar één keer in hun leven maken.
 Buiten toetert de taxi.
 ‘Opschieten, dames!’ roept haar vader.
 Safiya gooit haar rugzak om, pakt haar dagboek stevig vast en rent de deur uit.
 Ze kijkt nog één keer om naar haar kamer, waar haar kralenarmband onafgemaakt op het tapijt ligt.
 Het kan haar niets schelen. Voor haar ligt een avontuur dat groter is dan alles wat ze ooit heeft meegemaakt.
 ‘*Bismillah*,’ fluistert ze, terwijl ze

met haar moeder de voordeur achter zich dichttrekt.
 Eenmaal in de taxi ruikt het naar leer en een vleugje parfum van haar vader.
 Safiya kijkt uit het raam terwijl de stad langzaam kleiner wordt. Auto’s, bakfietsen, spelende kinderen. Alles blijft achter. Ze haalt haar dagboek uit haar tas en begint te schrijven:
Lief dagboek, dit is het! Ik zit nu in de taxi op weg naar het vliegveld. Mijn handen trillen een beetje. Ik weet niet of dat van de spanning komt of van de cola die ik gisteren dronk (stiekem 2 glazen). Moussa zegt dat ik ALLES moet opschrijven, dus hier begint het. Vandaag vertrek ik. Door deze reis mis ik het Offerfeest in Nederland. Dat is wel jammer maar hoort erbij, zegt

*mama. Ik hoop maar dat Moussa
wat snoep voor me bewaart.*

Ze tekent snel een tekening van
Moussa met een berg snoep in
zijn armen en gniffelt zachtjes.
‘Wat schrijf je daar?’ vraagt haar
vader nieuwsgierig vanaf de
voorstoel.

‘Niks,’ zegt Safiya snel, terwijl ze
haar dagboek dichtslaat.

‘Geheim.’

Hij knipoogt via de achteruitkijk-
spiegel. ‘Dan moet het wel iets
bijzonders zijn.’

Haar moeder draait zich naar
haar toe en glimlacht. ‘Ben je er
klaar voor, Safiya?’

Ze knikt. ‘Ja, mama. Maar het
voelt nog een beetje als een
droom.’

‘Dat is precies hoe het mag
voelen,’ zegt haar moeder. ‘Want
sommige dromen komen echt
uit.’

Safiya kijkt naar buiten, waar de
lucht langzaam lichter wordt.

Ze denkt aan de vijf dagen van de
Hadj: lopen, bidden, lachen en
aan de reis daarvoor, naar
Medina. De stad van rust, noemt
haar opa die altijd.

Ze legt haar hand op haar
dagboek en fluistert: ‘Dag
Nederland. Hallo Saoedi-Arabië.’
En als de taxi de snelweg op rijdt,
weet Safiya het zeker: dit is nog
maar het begin.

